

som staten tilsender Færøerne. Det betyder, at det er landskassens netto samlede overskud og ikke specifikt bloktilskuddet, der indgår i økonomifonden.

Den bedste måde at sikre, at bloktilskuddet kun bliver brugt til løbende udgifter, er at formindske det og dermed forøge Færøernes uafhængighed af blokken. Et formindsket bloktilskud får netop den virkning, at denne indtægt ikke kan siges at indgå som indtægt til økonomifonden. Dermed skulle statsministerens skepsis være ubegrundet.

Hvad enten man som færing gik ind for selvstyre eller samhörighed, så betragtede man i 1970'erne og 1980'erne Danmark, Folketinget og den danske regering som medspillere og interessenter i en kontinuerlig proces, der havde en naturlig færøsk udvikling som mål. Skiftende danske regeringer blev opfattet som velvillige vejledere for Færøerne på vores omskiftelige kurs hen imod vort naturlige mål, nemlig fuld selvstændighed.

Men nu opfatter gennemsnitsfæringen, måske med undtagelse af nogle forstenede socialdemokrater, Nyrupregeringen som en hæmsko for en gensidigt gavnlige udvikling hen imod større færøsk selvhjulpethed og til slut en uafhængighed, når et flertal af færingerne måtte ønske det.

Et problem var, at regeringen fuldstændig afviste landsstyrets første oplæg om at respektere lagtingsflertallets ønske om suverænitet og en 12-årig nedtrapning af bloktilskuddet. Et andet problem var, at landsstyret først i februar i år ændrede kurs, som regeringen siden har trukket ud, og man har endnu ikke svaret på lagmandens brev om et møde.

Hvis ikke regeringen snarest forhandler ud fra en oprigtig hensigt om et reelt resultat, som landsstyret kan være bekendt, vil Nyrupregeringen få et meget dårligt eftermæle på Færøerne. Og det kan da aldrig være en regerings hensigt. Hvis statsministeren derimod vil blive positivt omtalt i færøske historiebøger, gør han som hr. Duetoft og fru Kirsten Jacobsen rådede til først i denne folketingssamling, så giver han færingerne et kloget tilbud, som vi ikke kan sige nej til.

Jeg vil afslutte dette indlæg med at gentage mit spørgsmål til statsministeren: Agter man at svare lagmanden på hans brev om et møde mellem vore to regeringsledere, eller kan det virkelig være meningen at ringeagte Færøernes lagmand ved at ignorere hans skriftlige henvendelse og forvente at slippe godt fra sådan en afvisende behandling?

Mit råd til statsministeren er derfor: Skriv et svarbrev og begynd snarest de overordnede forhandlinger med lagmanden, så vi får et efter omstændighederne godt resultat, som begge vores lande kan glædes over, være bekendt og være stolte af.

Formanden:

Jeg har nu fem privatister på min talerliste. Det er hr. Kim Behnke, hr. Frank Dahlgaard, hr. Thorkild B. Fransgaard, hr. Knud Erik Hansen og hr. Kristian Jensen, som vil få ordet i nævnte rækkefølge.

Kim Behnke (UP):

Jeg vil gøre noget så utilladeligt som at bande fra Folketingets talerstol. Jeg vil indtil flere gange bruge ordet skattelettelse. Der har jo udviklet sig en praksis her, hvor man, lige så snart der snakkes om skatter, enten taler om skatteomlægninger eller om skattestop. De tider, hvor nogen tør tage ordet skattelettelse i deres mund, er tilsyneladende forbi.

Og det paradoksale er, at den danske regering netop i øjeblikket håber på, at amerikanske skattelettelse i billionklassen vil sætte så meget ekstra skub i amerikansk økonomi, at den globale vækst stiger og dermed også skulper lidt af på Danmark, så der kan komme vækst i den danske økonomi igen.

Mit ønske, mit håb, er, at regeringen i stedet for at bede til, at amerikanske skattelettelse indirekte skal give økonomisk vækst i Danmark, følger det råd, som bl.a. EU og OECD har givet, nemlig at vi i Danmark selv tør tage det modige skridt og sænke vores skatter og dermed stimulere til vores egen vækst frem for at læne os op ad storebror USA og håbe på, at det er derfra, redningen skal komme.

Men hver eneste gang man siger ordet skattelettelse, er der en automatisk reaktion her i Folketinget, der hedder: Hvor skal pengene komme fra? Er det syge kræftbørn, der skal smides ud af hospitalerne, eller hvad er det, der skal ske? Med det samme har man disse skrækscenarier. Ingen har hidtil villet acceptere, at en række skattelettelse rent faktisk stort set kan finansiere sig selv, nogle endda mere end finansiere sig selv.

Men nu er det lykkedes for andre end mig at være den uartige dreng i klassen. Vismændene, som i eurodebatten jo ikke var helt så vise længere efter regeringens opfattelse, har igen været den uartige dreng i klassen. I den seneste rap-